

и гледа мнозина въпросително. Чуваше се всѣка минута :

— Чакайте и азъ да видя !

— Дѣ го ? дѣ го ? ... Моля Ви, направѣте ми малко мѣстце !

— Байо, я се помѣсти малко, да видѣи и моето дѣтенце !

— Ето го тамъ ! ... Страшно нѣщо ! ... Лежи въ кюшето.

— Малее ! ... Каква голѣма глава и какви страшни очи !

— Върти се дебелата опашка като котка при огнището.

— Ела овде, Митро, душко — говорѣше настойчиво и натискаше навалицата да отвори мѣсто една бабичка македонка на една друга млада жена — нейна снаха или дъщеря — прѣгладена, червисана, забрадена съ тънко зелено свилено черве, съ огърлица алтѣжни въ срѣдата голѣмъ пендарѣ, съ кожухъ съ червени буази и съ щифали съ високи столове — ела овдѣ ! ... Пули го вамо ! ... Еве ово е лѣвотъ, що го кажуетъ ...

И булката, като се малко причиняше и прѣтрѣпваше клепачитѣ си, се проврѣ съ мѣка и се намѣсти до прозореца.

Имаше и такива, които мълчаливо се натикаха и съ лакѣта си отваряха мѣсто.

Дѣдо Генко не можа да се вреди да види нѣщо, нито пѣкъ да разбере, какво има тамъ вътрѣ, което толкозъ интересува хората.

Отъ навалицата се отдѣлиха нѣколцина да отидатъ и гледатъ отъ друго мѣсто. Старецѣтъ инстинктивно трѣгна слѣдъ тѣхъ. Въ една клѣтка налѣво шаренъ кълвачъ се бѣ залѣпилъ о едно сухо червоточиво дърво и чукаше съ яката си човка, та се чуваше на далечъ. До нея въ друга клѣтка пѣкъ шарени дългоопашати свраки прѣхвъркваха отъ едно мѣсто на друго и крѣсливо грачеха. До малкитѣ врата на вътрѣшния дворъ, надѣсно, дѣдо Генко видѣ отдалечъ едно малко черно животно, съ обло, продълговато и гѣвкаво тѣло и което, щомъ зърна хората, бързо се мушна въ которката си, направена отъ дървени кори и дѣсчици, и по-